

Empat nocturn

No era tard, però ja havien acabat de sopar. A ella li agradava així: el menjar se li posava millor i la nit semblava més llarga. A la taula de roure, ja desparada, només hi quedaven quatre engrunes, que va deixar caure a terra amb un gest discret.

Ell es va aixecar a poc a poc. Quan feia fred, els genolls li cruixien, però mai no es queixava. Ella el mirava amb una tendresa antiga, d'anys compartits. A ella també li feien mal els ossos, sobretot els dits, que ja no obeïen com abans, però callava per no amoïnar-lo.

Es va ajupir amb esforç i va agafar una teia de la pila. La va posar damunt les brases amb una cura gairebé cerimonial. Amb la fogaina va remenar el foc fins que les flames es van alçar, com si cobressin vida. Va assentir, satisfet.

Ella va abocar la llet a l'olla. El foc va espetegar suaument mentre l'escalfava. Ell va allargar el braç i va agafar la pipa, el tabac i el misto. La llet, fumejant, va omplir dues tasses de ceràmica; hi va afegir una cullerada de mel de romaní a cadascuna. N'hi va acostar una. Ell li ho va agrair amb un somriure.

Del calaixet, en va treure una capsa de fusta. A dins, les fitxes de dòmino esperaven. Ell les va repartir amb destresa; ella li va tornar una mirada còmplice. Sempre havia estat més hàbil en el joc, però coneixia l'art discret de tancar la partida quan calia. Mai no comptaven els punts.

— Cinquanta anys junts i mai no guanya ningú... —va dir ella, negant amb el cap.

Ell va riure, mentre s'esforçava per aguantar la pipa amb els llavis.

— Tants? —va respondre, fingint sorpresa, mentre el fum dibuixava records en l'aire.

Marfull